

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 121

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ΜΠΟΒΑΡΙΣΜΟΣ

Εδίαβασα στο «Παράρτημα της Έλλοι- σρασιών» μία καινούρια γαλλική κομεντί, εις την οποίαν τον κύριον ρόλον έχει μία γυναίκα που άπασι τον άνδρα της φρονητιωδώς δχι από έρωτα, άλλα διότι έχει χαρακτήρα πολύ άπειρητικόν. Το θέλει, το ζητεί!

Ο σύζυγός της εινε ήλικιωμένος, κουρα- σμένος, και ή κυρία προσφέρει εις εαυτήν, έραστά από τοιςδούποιος δέν ζητεί παρά μόνον ρωμαλεότητα και άιτοχην. Όταν ο σύ- ζυγός της άποφασίη να της απευθύη μερι- κάς παρτίτσες, του δηλώνει μετά ψυχραι- μίας:—Φίλε μου, δέν μπορώ να κάμω χωρίς άνδρα.

Το έχετε προσέξει; Άπό του πολέμου και έντευθεν όμιλούν πολύ έλευθερώως περί των αισθησιακών αναγκών της γυναίκας. Άλλοτε μία συγκατάβασις, μία συστολή, μία υποκρι- σία, άν θέλετε, εκφράζε τον άποικειτικόν ψυ- σολογικόν χαρακτήρα του γυναικείου πόθου. Εις το θέατρον και μάλιστα εις την κοινωνι- κήν ζωήν έλεγαν:

—Αυτή ή μικρούλα έχει ευαίσθητη ψυχή... Έχει ανάγκην τρυφερότητος. Εινε μία αίσθη- ματική καρδιά που δέν ικανοποιείται.

Καρδιά; Ψυχή; Σήμερα σκέπτονται εις άλλα και δέν διατάζουν να το λέγουν. Η πα- ράστασις των έθροπραξιών επρομήθευσεν εις την γυναίκα το επιχρηστικόν της Λουκράτης: «Μου χροιάζεται».

Και οι άνδρες, πολύ φρονιμώς ποιούντες, χωρίς να την επιδοκιμάζουν, λέγουν:

—Τι νάνιγν; Οι γυναίκες δέν εινε από ξύλοι! Πρώ του 1914 μόνον ή ψυχολογική δικαιο- λογία επέτρεπετο. Σήμερα τονείναι ν' αντικα- τασταθή από της φυσιολογικής. Και αυτό ά- ποτελεί ένα μεγάλο βήμα προς τον οριστικόν θάνατον της φρεσικής ήθικης, ή όποια δια- φέρει πολύ από την άλλη ήθικην. Και αυτό εινε ίσως μία προδοσις.

Όταν δ' αναγνωρισίη ότι ή γυναίκα έχει ανάγκην αισθησιακής, αι όποια πρέπει να ικανοποιούνται, ο νόμος δ' απαγορεύει εις τοις έξηγητήμενος άνδρας να νυμφεύονται με νεα- ράς γυναίκας άρτιμελεϊς κι' έπομένως είνε το δικαίωμα να μην άκούονται εις πλα- τονικά συζητήσις κοντά στο παραθύριον.

Εις την κομεντί, περί της όποιας όμιλώ, ο σύζυγός εινε έξηγών ετών και ή σύζυγος μό- λις τριών. Και ύπακούοντα εις τον νόμον της φρεσικής, επιβλητικώτερον από όλους τοις κοινωνικούς νόμους, τον άπατά ένδελεχώς με ένα νεόν, ο όποιος όμιλει όλίγον, αλλά όσα πολλά. Εις το βάθος ποιός έχει το άδι- κον; Κατά την γνώμην μου ο σύζυγος. . . Γιατί να νυμφεύη μίαν νέαν γυναίκα, χωρίς να προβλέψη ότι δέν θα ήμικροούσας να της ικανοποιήσιν τας αισθησιακές ανάγκας; Δέν πρέπει ν' αναλαμβάνη κινεϊς έργα άνωτέρα των δυνάμεών του. Η τουλάχιστον, άν δια- πράξη αυτην την άπειροκρίαν, πρέπει να προειδοποιή ή ν' άκούση άργά ή γρήγορα την σύζυγον του να του λέγη: «Όρισμένως δέν με ικανοποιείς... Και επειδή έννοιά να ικανοποιηθώ, όφείλω να σε προειδοποιήσω ότι θα τειθώ εις αναζήτησιν ενός άναπλη- ρωτοδ σου!»

Τι το λογικώτερον; Ένενήντα έπί τοις έ- κατον ή άιποτος σύζυγος δέν έχει άλλην δι- καιολογίαν... Η Μαντάμ Μποβαίρ εινεν αι- σθησιακάς άνάγκας, αι όποια δέν ικανοποι- ούντο υπό του συζυγού της.—Και ίδού ίσως, χωρίς περιφράσις, διατι ηδώναντο να έχη ένα κενόν εις την ψυχήν της. Αυτό άλλως τε έγραψε και ο Φλωμπέρ.

Ο ΠΥΜ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΥΣΧΗΜΟΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Αναγνώστης υπό το ψευδώνυμον «Όραιο- παθής» ζητεί την γνώμην επί μιας έρωτικής του περιπέτειας. Η περιπέτεια του εινε ή έξής:

Είχε μία φιλενάδιτα έως 17 ετών, ηγα- λώτον με έρωτα σαρκικόν, τα έπεροούσαν κα- λούτακα ποτέ όμως δέν ήμύρασε να την κάμω να αιδωνθή τον συγχλονιστικόν εκεί- νον σκαμνόν που δείχνει ότι ο άνδραπος έχει χάσει τελείως την συνειδησιν του έαυτού του. Πρώ ήμερον εις ένα ραντεβού τον ειναν έξαι- ρητικόν κέρν. Ηγαπήθησαν σαρκικώς επί ώ- ρας ολοκλήρους κι' έμειναν τελείως ικανο- ποιημένοι κι' οι δύο. Ως τόσο την άλλη ή- μεραν ή μικρή εδήςλωσεν εις τον φίλον της ότι εινε ύποχρεωμένη να μόν την ξαναϊδή, άκριβώς διότι ή ήδονη την δούσαν της έχασε τιν προτεραιαν ήτο τόσο μεγάλη, ώστε ήθελε να

μείνη πάντα με την έντύπωσιν της και να μη διακινδυνεύση να την χάση με καμμίαν νε- ζυλλυσιόν.

Το ζήτημα που άνακινείται, κ. Όραιοπα- θή, εινε από τα απανώτερα, πρέπει όμως να το χωρίσετε από την άποικειστικώς ίδι- κήν σας περσόνην.

Πράγματι δέν εινε όρθή ή κρατούσα ιδέα ότι όσον περισσύτερον ικανοποιεί ένας άν- δρας μίαν γυναίκα, τόσο περισσύτερον αυτή μένει προσκεκολλημένη εις εκείνον. Η όρθο- τέτα άποφαι εινε ότι όσον περισσύτερον τρυ- φοδοτείται ο πόθος μιας γυναίκας, τόσο περισσύτερον φρονιμάνει, και κατά συνέπειαν τόσο περισσύτερον ύποκείται εις σαρκικά ά- μαρτήματα και εις άπιστίαις. Επειδή όμως, μία γυναίκα, παρουσθετα από αισθησιασμόν ήπάτησι τον άνδρα ο όποιος την ικανοποιεί, αυτό δέν εινε λόγος διά να παύση να εκτιμά και να δέχεται τας τρυφερότητας του άνδρός, που την ικανοποιεί. Αυτή άκριβώς ή λεπτο- μερεία με κάνει να οκείπομαι ότι ή δικαιο- λογία της μικρούλας σας δέν εινε καθόλου ειλκρινής.

Δύο τινά εινε πιθανόν να συμβαίνουν: Η ή μικρούλα σας εινε μία άφυχολόγητος όνειροπόλος, προσπαθούσα να κάμη φιλολο- γίαν εκει όπου δέν χωρεί τοιαύτη, ίσως διότι εδίαβασε κάτι παρομοιον εις κάποιο μυθι- στόρημα και θέλει να το μιμηθή έντοιαύτη δέ περσιτώσει μπορεί να ελάττωσε ότι, μόλις της περσώ ή φιλολογική της έξαφρις, θα έβλη πάλι σε σις.

Η ή θέλει ελλογήμως να σις ξεφορτωθή, διότι εδήςκε άλλον, όποτε περιτόν να έπι- μένατε. Θα έχουσιτες ίσως και μία τρίτη δι- καιολογία της: ότι άργήσασα και της γνωρί- σαστε την ήδονην και όταν επί τέλους της την έγνωρίσασα, άντελήθη εκ της καθυστέρη- σως ότι δέν εινε ήν' αυτην κι' εφροντίσας να βοηθ άλλον καταλληλώτερον. Άλλα τότε δέν όπηχε λόγος να τα χαλάση έντελώς μαζι σας.

Έμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

Εμένα μου φαίνεται πιθανώτερα ή δευ- τέρα περιπτώσις. Η μικρή, ψυχρού κι' ά- σιάτου χαρακτήρος, προσκεκολληθή, διά λόγους άσχετους προς τον αισθησιασμόν, εις άλλον, και σις έσοβήσασα μίαν εύσχημον δικαιολο- γίαν. Πρέπει να της ειπής κι' ειχαριστή του δέν σις εγκριταλείται έτσι άπροσηματίσως. Όσο για το άλλο το ζήτημα, της γυναι- κείας mistification, την όποιαν προσποιεί ή Κορνίστι του έθου ή Έρναϊκα και το Νευρόστασιον εινε τόσοον περιτλον όσως να μη μου επιτρέπει ο γάμος να το άντιπείσω. Ίσως άλλην φοράν το κατορθώσω. ROMEO

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΖΙ ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

—Έλα, εσύ Τοτέ! έχεις μελετήσει καλά τη γραμματική;

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

—Όρατα! Τότε πές μου τι μέρος λόγου εινε το «κύριε»;

—Επίθετον.

—Δέν μπορεί κιτμιά φορά νανε και οβιαι- στικόν;

—Ουδέποτε, γιατί όπως κατάντησε σήμερα δέν έχει καμμιά οβία.

—Σάν καλά τα λές. Και τίνος γένους;

—Άρσενικού: ο κύριος.

—Θηλυκόν;

—Ουδέτερον;

—Το κηρον.

—Τί σέον έχει ο κύριος με το κηρον;

—Ότι το βασί της κυρίας του. Γι' αυτό λένε πως έχει κηριαρχικά δικαιώματα.

—Και ή κυρία με το κηρον;

—Ότι κάνει έράνους με τα κηρια.

—Θαυμάσια. Πές μου τώρα κλίνεται το κύ- ριος;

—Κλίνεται συχνά έξω από την πόρτα και κατακλίνεται σπανίως εν την κυρία του.

—Εις ποίαν πώσιν συναντάται συνθέ- στερα;

—Εις την δοτικην, γιατί όλο δίνει για της τουαίτες της κυρίας του.

—Και ποιά άλλη πώσις εινε συνήθης;

—Η πώσις της κυρίας του εις την άγκα- λιά του έραστου της.

—Πολύ καλά ως εδω. τώρα πές μου ή κυ- ρία τί πράγμα εινε;

—Άλλοτε ήταν παιδοποιητική μηχανή.

—Και τώρα;

—Τώρα προώδευσε κι' έγινε εργαστήσιον έρωμένων.

—Η κυρία έχει καμμίαν σέον με την ά- ριθμητικην;

—Μεγάλην.

—Δηλαδή;

—Διαορίζεται εις δύο ήμιση, το ένα άνήκει εις τον σύζυγον.

—Και το έτερον;

—Εις τον έραστον.

—Όρατα. Πές μου άκόμα έχει καμμιά σέον ή κυρία με την θρησκευτιαν;

—Μάλιστα.

—Ποιά;

—Ότι θέλει να ιδή τον Πάπα... θέλει να τον δη... θέλει να τον δη... Π. Ν. ΛΕΩΣ

κινη ήστια και ότι ή χειραφετίσις της Έλ- ληνίδος θα ύποσάκη την ελληνικήν οικογένε- ναν.

Η δεις Άντωνία Χατζημυλάη φρονεί ότι ή γυναίκα εν Έλλάδι εινε άνέτοιμος άκόμη διά την ψήρον και εν γένει την χειραφετίαν.

Έλαβα και άλλας γνώμας τας δούτας πα- ρατρόσω, διότι εινε έντελώς τυπικαί.

Και έχομαι εις το ζήτημα της γλώσσης, που ένδιαφέρει τους άνδρας.

Ο κ. Σ. Κερκυράς λέγει ότι δέν πρέπει να τεθη εν τω Συντάγματι κινεϊς γλωσσικές πε- ριορισμοί, άλλα ν' άρεθί ή γλώσσα εις την έξελίξιν της. ώστε ν' αποτελεσθή μία μικτή, άνεκτή εις όλους. Την ίδιαν γνώμην έχου και οι κ. κ. Α. Σάμος, Κ. Μαργαρίτης. Ο κ. Π. Γιαννιός γνωμοδοτεί ύπερ μιας «μεταφρασ- τικης» ήτοι «επιφραστικής» άρχαϊσμοί.

Επίσης και ο κ. Ι. Α. Χ. (να μου στείλεισ όλόκληρον τ' όνομά σας διά την κλήρωσιν) φρονεί ότι ως έπίσημος γλώσσα του κράτους πρέπει να καθιερωθί μία ξεκαθαρισμένη από άρχαϊσμούς καθαρώνουσα. Οι κ. κ. Τ. Γάριος Μ. Χατζημυλάης, Δ. Κονιδάρης, Τ. Τοιμπα- δάρος, Ι. Νικολάου τάσσονται άνεπιφυλάκτως ύπερ της δημοτικης.

Όπως βλέπετε, εϋθύς εξ άρχης καταφαίνε- ται ή όξεια άντίθεσις των γνώμων, ή όποια προοικονίζει την άγρίαν. Άς άναμείνω την συνέπειαν.

Όσοι μου γράφουν, άς έσοκλειουν συμ- πληρωμένον και το κατωτέρω δελτίον, διά την κλήρωσιν που θα γινή εις το τέλος.

Λεπτομέρεια των όρων και των βραβείων εις το ύπ' αριθ. 120 φύλλον της «Σφαιρας». Ζητήσατε το εις τα γραφεία μας.

© ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

1. Ζήτημα γυναικείον Όρομα και διειθνήσις 2. Ζήτημα γλωσσικόν Όρομα και διειθνήσις

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΠΑΠΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΕΡΕΤΖΕ

Μιά φορά κι 'εσαν καιρό ζούσε στη Βαγδάτη μία γυναίκα τόσο όμορφη, ώστε κείνη που την αντίκριζαν δεν μπορούσαν να μην ξεφωνήσουν από θαυμασμό. Την έλεγαν 'Εσμέ. Ήταν θυγατέρα ενός πλούσιου εμπόρου. Άνάμεσα στις ανατολίτισσες αδελφές της, μελαχρινές σαν τη νύχτα, ή 'Εσμέ ήταν ξανθή σαν την ημέρα. Είχε το χρώμα του μαγιατικού ορόδου, τα μάτια γαλάνα σαν τον ούρανο τ' Αρκίλη και τα μαλλιά χρυσά, σαν τὰ στάχυα τὸ θέρος. Άμα ή 'Εσμέ διάβαινε στους πολυθρόνους δρόμους, μαζί με τη μαύρη δούλη της ντυμένη στ' άσπρα κι' όμοια με τη μούγα μες τὸ γάλα, όλοι γυρίζαν και της κύταγαν. Περούσαν όλη τη νύχτα και σαν την ημέρα, κι' οι κακόκλωσες έλεγαν πως ή 'Εσμέ φάνταζε τόσο ξανθείά, γιατί ή δούλη της ήταν τόσο μαύρη.

Στόν ήλιο έλαμκοποούσαν τὰ χρυσαφικά της και τ' άσημένια της πασουμάκια. Έπερπατούσε κμαρωτιά, κυματιστά, κι' άμερίμνη, γελαστή, σαν παιδί, χαμογελούσε της μαύρης συντρόφισσας, καθώς ετραγάνιζε μρωδάτα φαραωτά. Και διάβαινε τούς δρόμους σαν ένα λουλούδο χαμένο μέσα στο πολύχρωμο πλήθος. Η όμορφιά της έσκότωνε τὰ μαλά τών γεροντών με τὰ μακριά γένηνα, και τὰ θαυμαστά κρυβόματα σκοπεύονταν γύρω της σαν λιβαντός.

Ός τόσο, μ' όλη την όμορφιά της, κανείς ποτέ δε σκεφτόταν να κάνει γυναίκα του την 'Εσμέ. Κι' αυτό από φόβο, γιατί ή 'Εσμέ που χαίρονταν τὰ μάτια να την βλέπουν, ως σύζυγος θά ήταν κίνδυνος. Οι ανατολίτες είνε ζηλιάρηδες και προτιμούν την ήσυχία τους απ' την άησυχία που μπορεί να τούς δώσει μια πολύ όμορφη γυναίκα, γιατί μία πολύ όμορφη γυναίκα είνε πάντα γραφτό της να συμπονηθεί εκείνους που κάτι δυστυχήμενος ή όμορφιά της και να πέφτει στο δίχτυα τους. Είνε επικίνδυνος νάχη κανείς ένα θησαυρό που όλοι τόν ποθούν και τόν ζηλεύουν.

Μιά μέρα όμως ένας απ' τούς γιουούς του Καλίφη δ' Ομάρ, γυρνώντας από κάποιο μεγάλο ταξίδι, είδε την 'Εσμέ, την άγία της κι' έζητησε από τόν πατέρα της να την κάνει γυναίκα του. Οι γιορτές τών γάμων εκράτησαν τρεις μέρες κι' όλη ή Βαγδάτη έφαγε κι' έχαίρεται.

Ο Ομάρ πήγε τη γυναίκα του σ' ένα μικρό παλατάκι, τριγυρισμένο από μπαζέ μες τριανταφυλλίες και πορτοκαλλίες. Ήταν νέο και γερό παλικάρι, άξιος πολεμιστής, όμορφος κι' υπερήφανος με τὸ κόκκινο καρφάνι του και τρυφερός στά ερωτικά παιχνίδια. Η 'Εσμέ, περούσος ζωή ευτυχισμένη κι' έβγαίνε, όπως πρώτα, σ' ένα έξω, γιά να δείχνη τὰ καινούργια φορεμάτα της και τὰ στολιδιά της.

Όμως εκείνο που ή παρθενα έμπόδιζε, τὸ φερέ ή παντρεία. Όσο ήταν κόρη οι άντρες που την εθαύμαζαν, εκρατιούνταν μακριά της. Τώρα που παντρεύθηκε, μία άληθινή ερωτική λιτανεία άρχισε να την περιτριγυρίζει. Κι' όσο έβγαίνε στους δρόμους, τόσο ανύατιζαν οι θαυμαστές κι' όσοι ανασταναίαν γι' αυτή. Δεν έπερούσε μέρα χωρίς ένας απ' αυτούς να πασχίση να την πλησιάση και να της μιλήση, δεν περούσε μέρα χωρίς να της προσφέρουν ένα ραβασάκι, ένα λουλούδι, ένα στολίδι. Η καμένη ή 'Εσμέ χαμήλωνε τὰ μάτια της, τούς απόλαυσε, έφέπυγε, μα τίποτε δεν μπορούσε να την γλυτώση. Όλοένα οι ερωστές της εγίνονταν πιο πολλοί και πιο επίμονοι. Γι' αυτό ή 'Εσμέ έπεσε σέ μεγάλη στενοχώρια. Γι' αυτό ή 'Εσμέ έμαθε την άφορημη κι' άνοιξε τὰ μάτια του γιά να την προσέχη.

Την επολύχρονη με εύνοχους και χαριέδες, άρματωμένους ως τὰ δόντια, και τίποτε κι' αυτός δεν μπόρεσε να καταφέρη. Ό ερωστές έζει πανουργίες άμέτρητες.

Οι υπηρέτες κι' οι σκλάβες, παίρνοντας λεφτά απ' τούς ερωμένους, έφεραν τὰ πεσκέσια τους και τὰ ραβασάκια τους στην 'Εσμέ μέσ τού παλάτι. Ο Ομάρ άγριεψε, έδειρε τούς σκλάβους του, έπνιξε τούς εύνοχους, πάλι όμως οι ερωτοχτυπημένοι βρήκαν τρόπο να της φανερώσουν τόν ερωτά τους.

Ευτυχώς ή 'Εσμέ ήταν τόσο πιστή όσο κι' όραία. Σε κανέναν δεν έπαράδοθηκε, τὸ σκράκι όμως της λύπης την έτρωγε. Μήν έρόντας πιά τι να κάνει ή 'Εσμέ πήγε στον πατέρα του, τὸ μεγάλο Καλίφη, και ζήτησε τη συμβουλή του. Κι' ο Καλίφης, αφού σκεφθήσε πολύ, ύστερα έβγαλε ένα φερτζό που διάταζε απ' την ημέρα κείνη όλες οι γυναίκες να σκεπάζουν τὸ πρόσωπό τους. Αυτό έγινε, κι' έτσι σκεπασμένη ή 'Εσμέ, με κρυμμένα

τὰ κάλλη της μπορούσε να βγαίνη έξω χωρίς ν' αναβή τόν πόθο στους άνδρες και χωρίς πιά να την περιφύζον.

Αυτή είνε ή ιστορία του φερετζέ που φορούν από τότε οι χανούμισσες και δε δείχνουν τὸ πρόσωπό τους ποτέ. (Μετ. Δημ. Γεν.) Raoul Genella

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ

Η διάσημος ρουμανική ποιήτρια 'Ελένη Βακαρέσκου, εγεννήθη στο Βουκουρέστι τὸ 1886. Άνήκει είνε μίαν από τὰς καλύτερας ρουμανικές οικογενείας. Είνε νεορωσάτη η λικιαν έξέδωσε συλλογὴν ποιημάτων υπό τὸν τίτλον: «Τραγούδια τῆς Χαρναγής» και βραδύτερον τὸν «Ραγροδὸν τῆς Δοβροτσάας». Και αὐτὸ αὐτὰ συλλογαὶ έβραβεύθησαν υπό τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Έξέδωσε προσέτι τὰς «Αναλαμπὰς και Φλόγας» και άλλα ποιήματα, καθώς και τινὰ μυθιοτορήματα και διηγήματα.

Τὸ γράψιμό του

Στὴν τερπνὴ και περήφανη φύση—όλα με θάλλουν όλα έχουν αξίαν—κι' εἶσι ἀγαπᾶ τὸ γράψιμό σου—όσο κι' εἶναι ἀπο μὸυ γράφεις.

Είνε ἀγέροχο, εἶν' ἀντρίκιο,—ἀβρό, καλαίσθητο,—λές κι' έχει λαδραῖα παρμένο—κάτι τι απ' τὴν νευρόλητή χάρη σου.

Μονάχα βλέποντας τὸ γράψιμό σου—ή καρδιά μου ξαναβρίσκει σ' αὐτὸ εκείνο ποῦ ἀγαπᾶ σέ σένα!—Και κάθε γράμμα σου μὸυ θυμίζει—κάποια κρυφή και βαθεία συγκίνησι.

Η πέννα σου παίρνει τὸν χρωματισμό—πᾶντων οι στοχασμοί σου, τὸ χαμογέλο σου—τὰ ποῖο λυπητέρα λόγια—μὸυ είνε γλυκά όταν τὰ γράφεις.

Μιά λέξι σου με κάνει και ξαναγεννιέμαι—και μπορούσα σὸ δρόμο μου—να τιστέσω, ἴσως, στὴν λέξι εὐτυχία,—ἀν ήταν γραμμένη απ' τὸ δικὸ σου χέρι. («Τραγούδια τῆς Χαρναγής».)

Διάβηκε κείνος

Διάβηκε κείνος! Κι' έπερπε βέβαια—καθόλου να μη φανῶ μπροστά του—μα τὸ σπῆτι μου βρισκται σὸ δρόμο του,—και βαστούσα ἀνὸθ σὸ χέρι.

Ὡμίλησε: κι' έπερπε ἴσως—καθόλου να μη με μεθύση ή φωνή του—μα ή χαρραγή πλημυρούσε τὸ παράθυρό μου,—ήταν Ἀπριλῆς σὸ δάση.

Μ' άγάπησε: χροστούσα βέβαια—να μη φανῶ σὸν ερωτά τόσο βιαστικῆ—μά, αλλοίμονο! όταν ή καρδιά άκούει,—πάντα ή καρδιά ἀπαντᾶ.

Έφυγε: ὄφειλα ἴσως—να μη τὸν προσμένο μήτε να τὸν θέλω πιά.—μα, αὐριο ερχετ' ο Ἀπριλῆς,—και δίχως εκείνον ο ούρανός θά είνε σκοτεινός. «Η ήρεμος ψυχῆ»

Τὸ μαύρο καρδί

Πῆμε στους γαλάζιους βράχους ή σὸ πρᾶσινο ἀκρογιάλι—να ἰδοῦμε πῶσχηται ἀπὸ μακρὰ τὸνερωμένο μου καρδί,—σὸν κόλπο όπου ή θάλασσα τριγυρίζει—τόν νεῖο με τη χρυσή κορφή που ἔχτισε ο πόθος μου.

Ὡ! ἀν ἰδῆς να κυλάει κάτω απ' τ' ἀκροτήρια—τὸ καρδί του ὄνειρο μου με μαύρα πανιά,—ἀν ή γραμμὴ πὸυ χαράζει σὸ τὰ νερά είνε μαύρη, ἀν όλα του είνε μαύρα,—ἀκόμη και τὰ κουπιά, θά εἶπῃ πῶς τ' ὄνειρό μου ἀπέθανε.

Άχ! ἄφησε τότε τὰ χέρια μου τὰ παγωμένα ἀπ' τὴν ὕψη τὴν πνοή—να χτυποῦν σὸν ἄερα και μονομύτι να ξεοχίζουν τὴν γλαυμάδα μου,—και ο ἄγέρας τὸν πελάγους όπου ἀπλώνονται οι ποδοί μου—να παραδέρηνη ἄγρια σὸν μέτωπό μου και σὸ μαλλιά μου!

Στὴν ξερή ἀμμουδιά σου όπου σέρνεται τὸ κῆμα,—ἀκρογιάλι πάντα σπιλνὴ και πάντα διπασμένη,—βογκῶ και τρέχω σὸν τὸ κῆμα—χτυπώντας τὸν ἄερα μ' ἀπλόμεινα τὰ δυὸ γυμνά μου μπράτσια «Αναλαμπὰς και Φλόγες» Μετάρρασης Κ. ΠΡΑΣΙΑ

Μικρὲς συμβουλὲς

Μὴ ζηλεύεις ποτέ πλοῦτη που δεν καρποφοροῦν.

—Κυνήγια πάντοτε εκείνο που σου φαίνεται ἀκατόρθωτο.

—Μὴν ἀπαντᾶς ποτέ σ' αὐτὸν που ὕβριζει ἔναν ἔχθρό σου.

—Μὴ λές ποτέ σέ μιά γυναίκα πῶς τὴν ἀγαπᾶς.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ

Η άνοιξη σὰ βάρυνη παρθένα ξυπνάει με τὴ φρονοκοιτηριὰ τὸ χιόνι απ' τὰ λειβάδια φέρει τ' ἀνθόμενα, κάθε δέντρο με νέο χυμὸ φρουσκώνει.

Γλυκοσολιάζουν τὰ πουλιά κρυμμένα σὸ νιόβλαστα κλαδιά λαλεῖ τ' ἀηδόνι, γυροῖται σὴν πρώτη ζέση ἀπὸ τὰ ξένα να βρῆ παλιὰ φωλιά τὸ χελιδόνι.

Σύνα και σί, στενὴ καρδιά, και ζῆτα τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης, πὸυ δίνει με τὸ στεγνὸ τῆς φύλλο ή μαργαρίτα.

—Αὐτὸ φύλλα σὴν καρδιά σὸν ποῦ εἶχαν μείνη τὸ πρῶτο μὸυτε ἐνὰν πρὸν τὸ μαῆσο, τὴ τάχα τὸ στεγνὸ κι' ἀν τὸ ρωτήσω,»

ΤΡΕΛΛΗ ΧΑΡΑ

Με γυμνὸ πόδι σὸ πλοῖοι τὰ λουλούδια με έξπλεγα σὸς ἄδρες τὰ μαλλιά της πετᾶ ή τρελλή χαρά με τὰ τραγούδια, παιδιόλο ἄροσηρὸ σὰ μοσχομπάτης.

Σὰν πεταλοῦδα βελιόνεια γροῖδια ἰνάει απ' τὰ πολύχρωμα φτερά της και σὸ τὰ τετράεξανθὰ της τὰ πλεθύνδια, παιδιόλο ἄροσηρὸ σὰ μοσχομπάτης.

Και τὴ χαρά της δεν κραταί σὸ στήθια, με ἐκεῖ πὸυ τρελλὰ κραταί: τὸ μὸυ λείπει; να σου πετᾶται ἀπὸ τὰ κερφόμια.

ή γρηῃ ή 'Ηγὼ και τῆς φωνάζει: ή λύπη! εἶμαι γρηῃ και ἔξω μὸν ἀν πάσης, μὸυρεῖς και τί να ή χαρά να μᾶης.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΣΟΝΕΤΤΟ VII

Ὡ μεγαλόδωρε, ἔφερες σ' ἔμένα τὴν καρδιά σου ὅπου έφεραν στὴ θύρα τῶν ἀρχαίων ναῶν ἀφιερωμένα χρυσαφί ἀνὸ κι' ἀνόθετη πορφύρα.

Κι' ἀν δεν τ' ἀξίλω δ,τι ἀπὸ σένα πήρα κι' ἀν τί να δώσω γιά τὰ χαριέμενα δεν ἔχω, τάχα μ' ἔπλασεν ή μοῖρα μὰ ἀναίσθητη;—ὄχι, μὰ φοτιχῶ γιά σένα.

Τὸ ξέρε ο Θεός: απ' τῶν δακρυῶν τῆ βροῖα τῆς ζωῆς μου κάθε θοριά έχει ορσίσει χλωμὸ και ξέθωρο παιῖ ἀπομεινι,

κι' οὔτε ποτέ τῆς πρέπει προσκεράλι να γίνη γιά να γείρησ τὸ κεφάλι.

Φύγε!—ἀφῆσε τὴν ποδοπατημένη.

(Μετ. Γ. Δροσίν.) Ἐλισάβετ Μπέρουινγκ

ΠΡΟΦΙΛ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ Η ΠΟΡΤΙΕΡΙΑ ΣΑ — ΝΟΥΝΤΣΙΑΤΑ

Στὴ λότηα πὸυ τὴ σφαινή μιά τζαμπορτα, ένας γάτος κοκκινωπός κοιμάται ἐπάνω σὴν καρέκλα. Στους τοίχους είνε ἀραβισμένες ή κτρινωμένες φωτογραφίες τῆς βασιλοῦσης Μαργαρίτας, τὸ Παπά, ἔνός αξιωματικὸ του πυροβολικοῦ, ἔνός νέου με τὸ γελέκο, μὴς κυρίας ντυμένες με ἀμφιβολία καλαισθησία. Ἐπάνω σὸυ τραπέζι, είνε οργμένα δυὸ-τρία γράμματα, ένα ἐπισκεπτήριο τοιαυτό σὴν ἀκρη, μιά κορδέλλα κερασιά, ένα εγγχειρίδιον γεωγραφίας, με ἐφημερίδες τῶν συρμῶν περασμένη σὴν ταινία της. Καθισμένη σέ μιά καρέκλα, ή Νουντσιατά, ή κόρη τῆς πορτιέρισσας, μιά μελαχροινούλα ντελικάτη και πεταχτή, με τὰ μαλλιά τῶν κροτάφων τυλιγμένα σέ χαρτάκια, με φευτικές διαμαντόπετρες σ' αὐτῖα, πονδραρισμένη με πρόστυχη πούδρα, μ' ένα φουσανάκι παραπολύ κοντὸ ποῦ ἀφίνει και φαίνονται σκαρπῖνια κομπᾶ και μισολυωμένα, διαβάει ένα ρομάντσο τὸυ Πουσσὸν δὲ Τεράγι, και σπυιδάξει να πάρη σὸσι αἰσθητικῆ, ἀν τυχὸν διαβῆ ο φοιτητῆς πὸυ κατοικεῖ σὸ τῆταρο κᾶτωμα.

Η ΣΑΡΚΑ ΒΟΥ

Πῶς σπαρταράει ή Σάρκα σου γεμάτη και σφιχτή απ' τ' ὄμοιο σὸν ροδάκιο κροιστὸ βελιδνὸ κᾶτω, και πῶς σὸν κῆμα ἀρρόστομο κινάει να πεταχθῆ απ' τὸ διάφανο πουνκάμισο τὸ στήθος σου γυνοῦτο;

Άναγεν ὀλη ή σάρκα σου, και βρόβηθη ή φωνή σὸ κωραλλένια χεῖλή σου! Γρήγορα κάμε βγάλο τὸ σῶγκρο σου πουνκάμισο, κι' ἀρρόκομη γυμνὴ εἶλα μαζὸ να πῶοιμε σὴς ἦδονης τὸ βάλιο!.

Ἐλα τρελλά ν' ἀδειάσοιμε σὸυ πόθο τὸ βωμὸ τῆς ἦδονης τ' ἀρρόδοσο πὸυ ξεχειλάει γεμάτο, δς τὴ στερεὴ σταλαγματιά!.. χωρίς ἀνασᾶμο... πῶς σπαρταράει ή Σάρκα σου, μες τὸ βελιδνὸ κᾶτω;

Κωνστ. Π. Παπαπαναγιώτω

ΙΣΤΟΡΙΟΙ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Καθὼς ἐκύταξα ἀρηρημένος ἔξω ἀπὸ τὸ παραθύριό του ἐπιβατικὸ αὐτοκινήτου, ένας χονδρός κύριος πὸυ ἐκάθητο ἀπάνανι μου πὸυ ἀπέτεινε τὸν λόγον:

—Θά κατέβητε εδῶ; μ' ἐρώτησε. —Ὁχι, πὸυ ἀπέτησα, θά κατέβω πὸ κᾶτω. —Ἄ, θά εἶνε γιά τὸ Γέρακα... ὠμορφη ἔξοχη, μα τί τὰ θέλετε, ὄσο ἀξίζει τὸ Γουδι με τὸ Ιπτικὸ του!

—Εἶσατε στρατιωτικός; τὸν ἐρώτησα. —Ὁχι, ἀλλὰ λῆτρεῦο τούς στρατιωτικὸς και ὀλη μου τὴ ζωὴ οχεδὸν τὴν περῶν μαζί τους. Ἐπισκέπτομαι τὸν στρατῶνα, ἐπιθεωρῶ τὰ ἄλογα και μ' ἀρέσει πολὺ ή ζωὴ τῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ ἀλήθεια είνε πῶς κι' αὐτῶν τούς ἀρέσο γιατί ἄμα δεν τὸυ συναναπαρῶ μὴς ἡμέρα με ζητοῦν σὸν τρελλὸ κι' ἔμένα και τὴ γυναίκα μου. Μ' αὐτούς περῶν τὴν ἡμέρα μου στους στρατώνες μ' αὐτούς και τῆς βραδιάς μου σὴ στρατιωτικὴ λέσχη ὅπου συγκεντρωνομεθα ἴσοι και περῶοιμε τὴν ὥρα μας κουβεντιάζοντας.

—Ἄ, εἶσατε παντρεμένος; εἶπα ἐνῶ μὴς αἰφνιδια ἰδέα με ἔκαμε να γελᾶσο. Κι' ἐπρόθεσο με περιεργία: —Συμμερίζεται και ή κυρία σας τὴν συμπάθεια σας ἀπὸ τὴ ζωὴ στρατιωτικῶν.

—Και βέβαια, ἀπέτησεν ο ἄγαθος σύζυγος με τὸν φυσικῶτερον τόνον φωνῆς. —Ὡραία, σὶς συχαίρω.

—Μὴ νομίζετε ὅμως πῶς και ὀλοι οι ἀξιωματικοί είνε φίλοι μου! π. χ. είνε ένας ο κ. Πουρηόπουλος πὸυ μὸυ κραταί ποζα και οχεδὸν κάθε βράδυ μὸυς πάω σὴ λέσχη ἐνῶ ὀλοι οἱ ἄλλοι μὸυ κάνουν ὑποδοχὴ αὐτὸς οχηναται και φεύγει ἀμέσως προφασισόμενος πάντα εἰς ήγει να ἔργασθῆ. Μιά νύχτα κι' ἐγὼ τί κάνο; Λέω εἰς τούς ἄλλους: «δεν πῆμε σπῆτι του να ἰδοῦμε τί κάνει;» Ἡ πρότασις μου γίνεται δεκτὴ και ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργου, μιά και δυὸ πῆμε σὸ δωματίο του, ἀλλὰ ψυχὴ ζῶσο.

—Ποῦ ἦτο λοιπὸν; ἠρώτησα. —Δεν ἔκατορθώσαμε ποτέ να μάθοιμε, ἀλλὰ ἐκείνο πὸυ ἔξακρωβώσαμε ἀπὸ τὸν στρατιῶτη τὸν ἦτο οἰ ποτέ δεν ἐπέτρειψε να κοιμηθῆ πρὸν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

—Και σὶς ὡς ποῖαν ὥραν ἐμένεατε συνήθως σὴ λέσχη; —Ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ἐγέλασο, και ἀφοῦ ἐκύταξα τὸν συνομιλητήν μου με βλέμμα οἰκτου τὸν ἔξαναρῶτησα:

—Ἡ κυρία σας σ' ὀλο αὐτὸ τὸ διάστημα μένει μόνη; —Ναι και τὴν εὐρισκὸ πάντα να κοιμάται. Κοιμῶζεται ή καμένη τόσο πολὺ...

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΜΠΑΛΑΤΕΣ ΘΑ ΤΡΕΛΛΑΘΩ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΜΟΥ

Πάνω σὸυ ντιβάνι, είνε ξεπλωμένο τὸ ἄσπρο φιδέτιο σῶμα τῆς Ἄσσοσ μου, πὸυ περῶοι με λαχάρια τῆς ὥρα πὸυ θά θέλω να τῆς χαρίσο ἠδονικῆς στιγμῆς.

Κι' ἐγὼ ἀπόξω, κρυποκταίζω τὴν κι' εὐχαριστιέμαι με τὴν ἀνυπομονησία της. Ἐξάφνα ο πόθος ἀνάβει μέσα μου κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, πὸυ κανένας ἄλλος ἐκτός ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ τούς σκλάβους μου δεν μπόρει να τὴν ἀνοίξη χωρίς και να πεθάνη ἄμέσως, βρισκομαι ἀπάναντι της.

Μόλις μ' ἀντίκρυσε ἔτρεξε σιμά μου, κι' ἔπεσο κάτω κινώντας μου ταμενά. Μὰ γὼ πὸυ τὴν ἀγαπᾶ, τὴν σῆκωσα ἀπάνω και γυτῆσα παλαμάκια.

Ἡδᾶ ὀ πιστός μου Ἄλη; και με τὸ κεφάλι κάτω πρόθεμα διαταγῆς. Κι' εἶπα:

Πιστὸ μου Ἄλη! Πρόσταξε νάρθουν οι καλύτεροι ἀμανετῆδες και βάλτους να παίξουν τὰ πῆο παθητικά τραγούδια τῆς ἀγάπης, τὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, τὰ τραγούδια κείνα πὸυ με ἰνε.

Και φέρε μας πῆοτὰ πὸυ προκαλοῦν τὴν ἐπιθυμία και φέρουν πῆο λίγνα τὰ κοριμά. Κι' ἀκόμα φέρουν τὸ γαρά και τὸ μὸυχο γιά να μεθύσοιμε με τὴ γλυκειά μου Ἄσοα.

Κι' ὕστερα ἀπὸ μιά ὄρα, δῶσο διαταγῆς να πάρη κάθε ὄμορφος και να γεννῆ ἡσυχία γιατί ὀ ἀναπαυθὸ σὴ μεταξένια τῆς Ἄσσοσ ἀγαλιά!

Εἶπα!... Πῆγαίνε! Θά τρελλαθῶ με τὴν καλή μου. Ἄθῆνα, Μάρτης 21 Γ. Καρένας

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

—Ὡστε εἶν' ἀλήθεια ὀτι παντρεύεσθε; ἐρωτᾶ ή κ. Λαντιπέν τὸν ἐραστήν της κ. Ροβέρου Ντεμῶν.

—Πράγματι, σκοπεῦο... —Γιατί μὸυ τὸ κρύβατε; Ἐπρειπε να τὸ μάθω ἀπὸ ξένους! Δεν ἔκαμετε κλά! Καθόλου καλά!

—Δεν σὶς ἔκρυφα τίποτε; δεν μ' ἐρωτήσατε και δεν σὶς εἶπα, ἀπλοῦστοτα. —Μὰ πῶς τὸ ἀπερασάσατε; Γιατί παντρεύεσθε;

—Γιατί βραδέθηκα τὴν ἀκατόστατη ζωὴ πὸυ περῶν. Τέλος, εἶμαι ἐνας ὑπάλληλος και θέλω ν' ἀνοίξω κι' ἐγὼ σὸν δικὸ μου.

—Δεν ἐρεπε τί λέτε. Θέλετε ν' ἀναλάβετε ὀλας τὰς εὐθύνας και τὰ βάρη τὸυ οἰκογενειάρχου και κοντὰ σ' ἄλλα και τούς κινδύνους του, ἀν ή γυναίκα σας είνε τέτοια ὡστε να μπορῆ να σὶς ἀπατᾶ. Ἄ! ναι, γνωρίζω αὐτὸ δεν θά σὶς συμβῆ, γιατί σὶς ἔχετε πῆσοτὴ τὸν γυναικῶν ἄλλα δεν γνωρίζει κανείς σὸν νεοῦστασο. Να μη τὰ πολυλογώοιμε, γίνεσατε σ' αὐτῶν.

—Φυσικά, δεν μποροῦσατε σὶς να μὸυ μιλῆσατε διαπροκετικά. —Νομίζετε ὀτι θέλω να σὶς ἐμποδίσω; ὠ! ὄχι... Ἄλλὰ δεν τὸ φαναζόμενου ὀτι θά παντρευθῆς τόσο γρήγορα, και μάλιστα ὀτι θά τὸ μάθω ἀπὸ μιά ξένη. Δεν σοῦ κάνο οχηνές, τὸ ἦξερα ὀτι ή ἀγάπη μας δεν θά διαρκῆ αἰώνια, ὀτι εἶμαι μεγαλήτερο ή σου σὴ χλόνια... Γι' αὐτὸ ἄς ἔχω τὸυλάχιστον τὸ προνομιον να σέ συμβουλεύω ἀν μπερᾶ. Ἄφορησέ με να σοῦ διαλέξω ἐγὼ νύφη, κι' εἶσι φανῶ τὸυλάχιστον ὀτι ἐγὼ τὸν θέλωσο τὸν γάμο σου, γιά τὰ μάτια τὸυ κόσμου, ἀφοῦ ὀλος ο κόσμος ξέρε πῶς ἐχάμε οχέσεις.

—Βλέπω πὸυ θά καταλήξῃς; θέλεις να μὸυ προξενήσης τὴν Γιλβέρθη. —Τὴν κόρη μου! Ὡ! ὄχι, ἦταν πρόστυχο αὐτὸ πὸυ σκεφθήκατε.

—Τὸ εἶπα σ' ἄσεται. —Ἄν εἶνε κι' ἐσο. Ἄλλὰ μὴν εἶσατε ἐσο στενοχωρημένος μαζί μου. Φαντῆ ο ἴδιος ὀπως ἄλλοτε και ἄς ὀμιλήσοιμε σοβαρά γιά τὸ μέλλον σας, γιά τὴν εὐτυχία σας.

—ἔχετε δίκιο. Ἄλλὰ μὴ μὸυ μιλῆσατε γιά νέες σὸν αὐτῆς πὸυ χοροῦν εδῶ. Δεν με ἐνοθουοίζοι.

—Κι' ἔχετε πολὺ δίκιο. Δεν θά σὶς μιλῶσο γι' αὐτῆς. —Ὡστε βρήκατε τίποτε; —Νομίζο... Ἄλλ' ἄς μάθω πρῶτα τί προτιμῆτε. Θέλετε προκῖα ή γυναίκα; Τὰ ἔχω και τὰ δύο, ἀλλὰ χωριστά. Είνε πολὺ δύσκολο σὴν ἐποχή μας γιά βρεθῶν και τὰ δύο μαζί.

—Ἡ προκῖα ὄχι... δεν μ' ἐνδιαφέρει. Θέλω γυναίκα.

—Τότε λοιπὸν σὶς τὴν βρήκα. —Τὴν γνωρίζω; —Ὁχι... Ἄλλὰ είνε ένα κοριτὸ τέλειο, ὀμορφο, γνοστικό... Θέλετε να σὶς τὸ συστήσω;

—Ὁχι, ἀκούσατε, εἶσατε πολὺ ὑποχρεωτικῆ, ἀλλὰ περῶτὸν να ἐνοχλήθητε, ή ἐκλογὴ μου ἔχει γέινει.

—Μὸυ εἶπαν ὀτι πρόκειται να στεφανωθῆτε τὴν δεσποινίδα Ντεμῶν. Ἐγέλασο... —Δεν ἐπερπε να γελᾶσατε, εἶν' ἀλήθεια. —Μὰ δεν μπόρεῖς να τὴν πάρησ ἀπὴν. Ἄκουσα, Ροβέρτε, ή Ντεμῶν είνε μιά τὸυ δρόμου. Παντρεύεσθε και ἐχώρισε, ὕστερα εἶχε ένα πῆσοτὸ ἀπὸ ἐραστᾶς. Ἄν τὴν πάρησ γυναίκα θά εἶσαι ο τελευταῖος τῶν...

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ Δ-ΙΑΣ ΑΛΕΧ

21 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 21

Εν τούτοις, δεν του εξήγησα μέχρι τούδε το δέλιγμα της επακόλουθης του και ελαττώσε μήν αναγκασθώ να του το ζητήσω όλοι γινόν κανονικά.

Τό άργυρόχο γέλιο της Ντολορές διέκοψεν αυτόν τον διάλογο και ό Γκάλντμα, στραφείς προς τό άριστον μέρος της γεφυράς, όπου ήτο ή κόρη του με τους άλλους, είπε κυτάζον αυτήν με στοργήν :

—Τί όρατο πού εινε τό νεανικό γέλιο ! Πώς εύφραίνει την καρδίαν μου !

—Όλα της εινε όρατα ! Επιδύρισε ό Φίλιππος με ένδουσιασμόν ή φωνή της εινε μία μελωδία, τό γέλιο της μία γλυκαία μουσική. Άλλα ντροπιασμένος διά τά λόγια αυτά πού του είλαν ξεπύριγε έσιώπασεν άποτόμως και έκοκκίνισε διά μίαν όταν είδε τον Γκάλντμα να τον κυτάζει λιγάκι έκπληκτος.

Δύο ώρας άργότερον εύρίσκομεν όλόκληρον την συντροφίαν εις την μικράν Σοφίαν και εις την εισόδον ενός πεζογράφου σπυλαίου, τό όποιον ήτο σχεδόν τόσον μεγάλο όσον τό ήμισυ της ήψους.

Ήτο έν από τά άλλοκοτα έκείνα σπύλαια με σταλακτίαι, μερικαί τών όποιων είχον τόσον παράξενα σχήματα όστε να προκαλούν τον θαυμασμόν.

Συμφώνως με τάς όδηγίας του πιλότου έκατος έκράτει άνα χειράς και ένα δαυλόν, τούς όποιους θά ήναπτον μόλις έφθαναν εις τό οκοτεινόν μέρος και τοιουτοτρόπως έξεκίνησαν μολοντί ό Γκάλντμα είχε κάποιαις άνηχησίαις, διότι τού έφαινετο βεβαρμένη ή άτιμοφαίρα και προάγγελλε καταιγίδος.

Αυτό δεν τους ήμπόδιεσεν έν τούτοις και έξεκίνησαν έφ' όσον δέ έπροχώρουν διάφορα έπιφαινίματα θαυμασμού ήρουντο. Είχον άνάψει τούς δαυλούς και ύπό τό κοκκινιστόν φως οι σταλακτίαι έφαινον όσόν φαντασώδεις γίγαντες, έκάμν εις τούς όλοους διαγράφοντο μυστηριωδώς αι σκιάι τών περιηγητών μας.

—Α ! να ή καί ένας θρόνος, άνέκραξεν ό Δυκρέ. Έλτε να καθήσετε εκει έπάνω, δεσποινίς Γκάλντμα !

—Μά έγώ δεν είμαι Βασίλισσα, άπάντησεν αυτή. Οι θρόνοι εινε για τούς Βασιλείς' άς καθήσω ό κ. Φίλιππος.

—Νά κομπλιμέντα για σένα Φίλ, είπεν ό Τζώρτζ είσιον τον δαυλόν του με ένδουσιασμόν. Έμπρός λοιπόν και έμεις θά σου τραγουδήσουμε τό "Long live the Kings".

—Άλλ' ό Φίλιππος εκλησίωσε την Ντολορές και της έπιασε τό χέρι με εύνείαν.

—Έλτε, είπε, καθήστε ! ό θρόνος αυτός σ'ε αξίζει ! Μοιάζετε με βασιλίαν !

Εσηκασεν άργά-άργά τά γαλανά της μάτια και άντίκρουσε τό βλέμμα του πού ήτο τόσον εύγλωττον, ένψ αυτός την εκλησίωσεν άκόμη περισσότεροσεν και της είπε σχεδόν ψιθυριστά :

—Έλτε για χάρη δική μου.

Και ή Ντολορές έκλεισε τότε για μία στιγμή τά μάτια της για να πεισθή ότι δεν άνερεθετό και άφικε τον Φίλιππον να την όδηγήσω με τάς μεγαλειέτας να την άνωσύνειδον ήρωϊκόν θρόνον. Έκει εκάθησεν και ένδουσιώδεις ζητωκραυγαί ήκούσθησαν τότε άπ' όλων τά σιδερατά-Ζητώη βασιλίαν Ντολορές.

Μόνον οι δύο φίλοι, ό Λώριμα και ό Έρικτιον, έμειναν σιωπηλοί κυτάζοντες με άφωνον θαυμασμόν την όραση αυτήν είκόνα, την τόσον φανταστικώς μεγαλοπρεπή.

—Ντολορές, παιδί μου, ήροσθη ή φωνή του Γκάλντμα, άφου είσαι βασίλισσα, διάταξον τούς ύποτέλους σου με ξεκινήσουν. Εινε πολλή ύγρασία εδώ μέσα και θά μίς βλάψω όλους.

σον να προφθάσω τούς άλλους, όστε από την νευρικότητά της εκόντασε και παρ' όλλογον να έπιπτε, άν δεν έσπευδε να την δεχθή εις τάς άγκάλας του ό Έρικτιον, όστις, έπωφεληθείς της ευκαιρίας, την ένηγαλίωσθη με πάθος και της έφιθύρισε γλυκά :

—Ντολορές ! άγαπήμένη μου, λατρευτή μου, σ' αγαπά !

Αυτή, τρέμουσα, προσέβαθε να έλευθερωθώ, αλλά με την άθωα εκείνη δειλία πού έφανέρονε πώς δεν ήτο βραβία ή άποστοφή πού την άνάγκαιε να τραβήτα.

Η καρδιά του Φίλιππου εκτυπούσε δυνατά, δεν έοκείπετο τίποτε άλλο αυτήν την στιγμή παρά την άγάπη, την άγάπην του πού την έκρατούσε σφιχτά άγκυλισμένη και ήτο δι' αυτόν σάν να εκράτει τον κόμον όλον, την ζωήν, την ευτυχίαν, την σωτηρίαν.

Οί φίλοι των είχον άπομακρυνθή και δεν έφαινετο σχεδόν πειά παρά μόλις ένα έλαφρό κόκκινο σύννεφο από τούς άναμμένους δαυλούς πού άπεμακρύνοντο όλοον.

—Ντολορές, της είπε τότε με τό πρόσωπόν του τόσον κοντά εις τό ιδιόν της, ώστε ήσανθή την θερμην και ευώδη πνοήν της. Άγαπήμένη μου ! Αν δεν είσαι θυμομένη μαζί μου, φίλτρό με.

Αυτή έστιασε προς στιγμήν και ή στιγμή αυτή εφάνη τρομαχτή εις τον Φίλιππον, έως ότου είδε τό χρυσό κεφαλάκι να πλησιάζη άργά-άργά τό ιδιόν του και προβάθη δύο δροσερά χείλη σάν πέταλα τριανταφυλλου να εγγίχουν άπαλά τό ιδιόν του. Τού εφάνη τότε ότι ειχε μεταφερθή εις τούς όφθαλμούς μέσα εις ένα όλόχροστο σύννεφο, και προς στιγμήν τα έλησμονήσεν όλα.

—Μ' αγαπάς, Ντολορές, επιθύρισε διατελών έν εκοτάσις. Δεν μπορώ να τό πιστεώσω, άγαπήμένη μου. Πές μου τό δι' η' αγαπάς...

Η Ντολορές έσήκωσε τά γαλανά της μάτια και τον εκίταξε, ένψ είχεν άκουμηθεί με έμπιστοσύνην τό ξανθό της κεφαλι εις τό στήθος τού άγαπημένου της.

—Αν σ' αγαπάω ; τού είπε και ή φωνή της έμοιάζε μ' έλαφρόν ψιθύρισμα άνοιξιάτικης αύρας... Ω, ναί, πού πολύ και από την ζωήν μου !...

XII

—Ω ! γλυκαία ώρα πού ό ήλιος εινε οκοτεινός έμπρός εις έσένα. Όνειρο πού με μεδύς και δεν θά σβήσης ποτέ.

Dante Rossetti

—Μά τί εγίνηκατε ; άνέκραξεν ό Γκάλντμα όλίγα λεπτά βροχύτερον, βλέπον την κόρην του και τον Έρικτιον να διευθύνονται προς τό μέρος του. Γιατί έμεινατε τόσο πίσω ; Πού εινε ό δαυλός σας, κυριε Φίλιππε ;

—Μου έβουισαν, άπάντησεν αυτός άναστενάζων, και μή τά ρωτάτε ; είδαμε και έπάθαμε έως να εφρωμεν τον δρόμον.

—Δέν μίς εφράντατε ; παρετήρησεν ό Μακφάλεν κυτάζονσεν αυτόν λιγάκι ύπόπτος.

—Ω, μά δεν ήτο και σπουδαίον, είπεν ή Ντολορές. Ό κ. Φίλιππος έπρόσεχε πολύ και δεν ήτο και πολύ σιωπηλά.

Ό Λώριμα την εκίταξε προσεκτικά και εδιάβασεν εις τό πρόσωπόν της όλην την ευτυχίαν πού ήτο ζωγραφισμένη, αλλά καθώς είδε ότι και ό Γκάλντμα έπροσπαθούσε να σπουδάσει την κόρην του έσπευσε να την βγάλη από την δύσκολον θέσιν.

—Πίμε λοιπόν ! άνέκραξε. Τί στεκόμεθα ; Μου φαίνεται πώς καλά θά κάμωμε να γυρίσωμε τό γρηγορότερο εις τό γιότ. Ό κεραυνός ήτο κακό προήμνημα και κυτάξτε και τον ουρανόν τί μαύρος πού εινε...

—Έπεσε κεραυνός ; ήρώτησεν ό Φίλιππος. Δέν τον ήκουσα.

—Τό πιστεύω, επιθύρισε ό Τζώρτζ εις τρόπον όστε νάμνητό άκούση παρά ό Φίλιππος. Μετά ήμίσησαν όραν ευρισκοντο εις τό γιότ και άνέβησαν την σκάλαν άκριβώς την στιγμήν πού ήρχιζεν ή καταιγίς.

Οί φίλοι μας κατέβησαν εις τό σαλόνι και ή "Αλίαν" άπέπλευσε διευθυνομένη και πάλιν προς τό "Άλτεν Φιάρ". Φοβήσθηε τούς κεραυνούς, δεσποινίς Γκάλντμα ; ήρώτησεν ό Δυκρέ. Σίς βλέπω λιγάκι νευρική.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Δύο έβδομάδων άλληλογραφία—φαντασθήτε τί δγκος χειρογράφου έχει μαζεύσει. "Ας αρχίσωμε λοιπόν, δίχως άλλους προλόγους.

Έγκρινον : Α. Φ. Π. «Σιλουέτες» (ήτανε πολύ λεπτό, γι' αυτό έπροτιμώ αλλο), Δ. Πομόνη «Μεθύσι», Α. Καρέτα «Υμνος», Η. Σταμάτη «Όνειρο» (τ' άλλο δημοσιευθή στην δην σελίδα του προερχομένου φύλλου) Γ. Μελαχροινού «Τετραστιχία», Κ. Μανωλεσάκη «Ρόδα», Δ. Γ'ογλου «Άνοιξις», δίδος Δ. Ζαζέ «Αερατόξινος».

Θά δημοσιευθή και τό δικό σας εις τό προσεχές, κ. Α. Μπέτρε. Για τό άλλο πού μου λέτε, μου εινε άδύνατον να ικανοποιήσω την επιθυμίαν σας. Μυθιστορήματα, καθώς βλέπετε, έχουμε δύο, τά όποια θά κρατήσουν πολύ άκόμη, για να τά διαδεχθώμεν κατόπιν άλλα έξ ίσου καλά και μεγάλα. Γενικόν μέτρον δι' όλους τούς άναγνωστας εινε να μη δέχομαι έργα των μεγαλειότερα από τό έν τρίτον της στήλης, διά να ικανοποιούνται όλοι εκ περιτροπής.

«Χαμένη Άγάπη» κ. Γ. Βρεττουδάκη, εινε άρκετά καλή με την λιτότητα της εκφράσεώς της ; τό θέμα της όμως εινε πολύ συνηθισμένο ; θά είχεν ενδιαφέρει άν την έγραφατε όλόκληρον εις τό Κρητικόν ιδίωμα, όποτε εύχαριστας θά την δημοσιώσα.

Μάλλον δίκρο έχετε, δις Εύφρ. Βιδ., από της άπόψεως πού τό παίρνετε. Πράγματι αυτή θά ήτον ή δροστέρα λύσις ; δεν συμβιβάζεται όμως με τό ζήτηρον αίσθημα της μητρότητος ; ή άπλοική μητέρα ήθελε πού γαντα να ήσση ή κόρη της. Σίς πού είσατε γαντα να ήσση ή κόρη της. Σίς πού είσατε γαντα να ήσση ή κόρη της. Σίς πού είσατε γαντα να ήσση ή κόρη της.

Το πεζό ήθελε κάπως μεγαλειότερον επιμέλειαν στην εκτέλεσιν, κ' Χ. Κονδύλη. Το ποίημα άποτυχημένο σόν στίχον.—Έχει μερικά λάθη, κ. Ν. Νικολάου : «ξενιττεις», μά-δεν χασμοδιές ; έν τω συνόλω εινε καλό, διορθώστε τό μόνον και ξαναστείλτε το.—Τό "Τραγουδάκι" σας κ. Μ. Γεωργί, έχει μερικόν καλούς στίχους τούς όποιους μεταφέρω εδώ :

Κι' έτοι πιασ θάαι τότε μία τρελλή — με τά μαλλιά διαγίγγω σου στολίδι — μι' άργι, μι' άλβερθη και μι' καλή, — θά λέω πώς σφύρησεν τη ζωή την ίδια... Τά άλλα δεν εινε τόσο επιτυχημένα. 'Επίσης τό δικό σας τό ποίημα, κ. Ν. Ζερβέ, έχει μια είκόνα πολύ επιτυχημένη :

Και την ψυχή μου να ψεύγη άκούω με σέ να τρέψη να ένωθή. Υστερεί όμως την εκτέλεσιν.—Όλα λέγονται, αλλά λέγονται με τρόπο, κ. Γ. Σολωμέ, και σίς τά λέτε πολύ ξάστερα. Τού «Αμαξίου» πολύ βεβαιωμένη ή ρίμα του κ' έπειτα μία αντίφασις : ένψ ή άνοιξις άρχιζε, τ' άργι ήτανε παγερό, για να δικαιολογήθη τό λούφαγμα.—Ότις άσχημο ούτε καλό τό δικό σας κ. Κ. Δεδρινέ, δεν βρισκω κανένα ενδιαφέρον σημεϊον, πού να δικαιολογή έγκριόν του.—Δέν εινε καλά τά δικά σας έργα, κ. κ. Ι. Μανωλεστούλε, Κ. Μήλα, Γ. Παπαδόπουλε, Α. Πεύκο, Γ. Φρέσκα, Ι. Κοκοπίουλε, Φ. Πατέρη, Ν. Χρυσάφη, Κ. Προδρομική, Τ. Παπαηλιού, Χ. Δαμλή.

Τό ένα μεγάλο, τό άλλο όχι καλό, κ. Δ. Γεωργακόπουλο.—Νά δημοσιευθή τό άλλο, δις Φέλη, κ' έπειτα μου ξαναστέλλετε, όχι όμως σάν αυτό, γιατί εινε μεγάλο.—Μεγάλο και όχι επιτυχημένο, κ. Σ. Παπαντωνή.—Τό ένα προσωπικό, τό άλλα υπερφωμαντικά, ύπερβολικά, όχι τού είδους πού θέλω, δις Άδριανουκ, ίδιος με πειράζει έκεινο τό κοινωτικώτατο «δικαστήριον της κοινωνίας». Και μεγάλα.—Μεγάλο και παράκαιρο, κ. Θ. Τσακιδή, δεν θέλω χρονογραφήματα.—Δέν εινε καλή ή μεταφορική ούτε τό μεταφρασόμενον, κ. Γ. Σωτηρ.—Δέν τό έχω κρατήσει, κ. Γ. Τουφεξή.—Παράκαιρη ή φωτογραφία, Φαντάρε.—Έγινε τό θέλημά σας, δις Ε. Σ.

Η εκ Καίρου δεσποινίς Έ. Κωνσταντινίδου μου καταγγέλλει ότι κάποιον περιόδικό «Κεραυνός» εκδιδομένον έν Lowell Mass εις «Αμερική», αντίγράφει άπ' αρχής μέχρι τέλους την «Σφαιραν». Όπου άποδεικνύεται ότι ή άσυνειδησία δεν άνθεϊ μόνον εις την χώραν όπου άνθουν και αι πορτοκαλλέαι. Τί να ειπή κανείς !

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η ΠΥΡΡΙΑ ΣΑΣ

Απογοητευμένον Ν.—Είσατε χαρικήν ζωής καμμίαν έξαρσην ή πρωτοτυπίαν. Αιτός, μετρημένος, ειλικρινής, με εύθυμότητα και κάποιαν άπόχρωσιν σχολαστικότητος. Κρίσις άρκετή, αντίληψις μετρία άνεύμα, περιορισμένον, καρδιά μάλλον ψυχρά. Η Γραφολόγος

ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Ανταλλάσω ο.ρ. με δεσποινίδας όλων των πόλεων. Γράφατε : «Φίλημα θανάτου», Γραφεία «Σφαιράς», θυρίς 19. (Μέλος Μ. Μ.).

—Νεαρός φοιτητής, ύπηρτων ήδη ως λογίας έν Ορθήκη αιτεί άλληλογραφίαν μετά σοβαρόν δεσποινίδον, έξ εύπολήςτων οικογενείων και άρτίαν μορφωσαν έχουσών. Σκοπός γνωσθήσεται έν τη πρώτη έπιστολή. Δίος «Μονότονον Ζωή», ΧΠ Μοίρα Πυθίου, ΧΠ Μεραφ. Τ. Τ. 925.

—Προσοχή, νέοι ! Έκεινος, όστις θά μου άνακοφήσιν τον έρωτά μου, εις άντάλλαγμα, θά δοθώ για πάντα ή καρδιά μου. 18έτις νεινις. Γράφατε : κ. Γεώργιον Μητροπούλου, διά θνίδα Νίσα Στεφανοπούλου, Χαλκίδα.

—Αντάλλασω ο.ρ. και έρωτικώς έπιστολάς με θνίδας. Προτιμώ Λαρίσιος, Τριχάλου, Βόλου, Αμφισσός και Άθηνών. ΜΖΜΑΦ ρ. Γ. Λάρισιον.

—Κατάστημα γραμματοσίμων Μυτιλήνης. Ζητούνται αντιπροσωποι Κρήτης, Σάμου, Σμύρνης, Δυτ. Θράκης. Προμήθεια 10 ο.ο. Τιμοκατάλογος γραμματοσίμων 50 λεπ. προληφτικά. Ταχυδρομικά εις βάρος άγοραστού. Δημ. Τασιν, Μυτιλήνην.

—Ανταλλάσω ο.ρ., έπιστολάς μετά κυριών και δεσποινίδων. Κ. Νικολαΐδης, ρ. Γ. Άθηναι.

—Α.Α.Π. Αν εύαρεστήσθε, άπαντήσατε εις τό νέον ψευδώνυμον Δ. Μάλινγερ.—Κούλα, άδερφούλα μου άγαπημένην να τό πιστεύω πώς εινε τόσο σκληρή, τόσο κακιά, γιατί σ' αγαπά πολύ, πολύ ; Ναί ; Για πές μου. Ό φταίχης άδερφός σου.

—Αλτ ! Ανταλλάξω, ό όπό τάρχικα Π.Φ. ίνεκαλύφθη : Όνομάζεται Ν. Ζαφειρίου. Προσοχή.

—«Ιπποτά της Νυκτός, τί γίνεσαι ; σ' έχασα. «Απιστοτο πουλί».

—«Νάρκισσος», άπάντησόν μου έλάβατε ; Γιατί δεν συνεχίζετε ; «Απιστοτο πουλί».

—Καίτη, ήρπτες πάλι δεν έλαβες τό τελευταίον μου γράμμα ;. Σ. Σ.

—Ανταλλάξαι : Θέλετε να πλουτίσετε την συλλογήν σας ; Ανταλλάξαιε μαζί μου. Γράφατε : Δόλαν Καραμυσοπούλου, ρ. Γ. Μυτιλήνην.

—Δίος CON. PLESS. Άλληλογραφοίμε ; Γράψτε στόνόν μου, γραφεία «Σφαιράς» Ι.Κ. —Ανταλλάσω ο.ρ. πανταχόθεν, με άπασάστας. Προτιμώ κάλλους. «ΚΟΡΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ», ρ. Γ. Καλάμας.

—Ανταλλάσω ο.ρ. πανταχόθεν, με άπασάπαντας. Προτιμώ κάλλους. «Κόρη τών Κυμάτων» ρ. Γ. Καλάμας.

—Ταπεινό άστέρι, άπεκαλύφθη εις... είσαι ή Λεωνόρα... Υπερφηφιστος 'Ιπποτης.

—Ανταλλάσω έπιστολάς και ο.ρ. με νέας και νέους. ΑΧΡΟΣ ΚΟΜΗΣ θυρίς 59. Γραφεία «Σφαιράς».

όπογραφήν μου ; Χά, χά, χά ! Είσα κάτοχος έπισημοτήριον μου ; Όχι ! Λοιπόν άεροβατείς—και στρι δλοταχός. Είμαι ναύτης έγώ ! για να ξέρης. «Δαιμονιώδες Σωφραάκι».

—Αιλικά και Μπεμπέκα.Τί μυσθον παίρνω θέλετε κ.λ.π. Λοιπόν, μάθετε ! Μήπως είσατε από αυτάς πού έχω δέσει ό δένδρα και άφίσι στή Ραφίνα ; «Εται μου φαίνεσθε ! «Δαιμονιώδες Σωφραάκι».

—Μαύρος Βρυκόλακα, εύχαριστώ φίλημα, άγνωστος προς έμέ. Έκτός εάν άλλαζατε ψευδώνυμον (ληρομνησάτε) Μαύρη Θάλασσα.

—Γεώργιον Έμμανουήλ, εύχομαι χρόνια πολλά για τή γιορτή σου. Μαύρη Θάλασσα.

—Duc du Berry. Φαίνεσθε μορφωμένους ; στερείσθε όμως εύνεύσεις. «Παραθερίζουσα νεινίς».

—Επιτηδεύειαν ύποκόφτριαν, Κρήτην. Ένεργαφήν άνωτέρου ψευδώνυμου ; Άπάντησον μονολογικώς ναί, όχι. Δίος : Όνοματεπώνυμον, λόγον Έπιμελητήσας, Πειραιά.

—Ιργίνευον Ο... Πειραιά. Μικροούλτσα μου, μόλις είς είδον, έπισκοπέισα μετά της άδελφής σας τον άγαπητόν μας Μαύρον Άρρηγόν, μ' έπιστολήσας. Νά σου ειπά την άλήθεια ; Μη θυμάσθης όμως. Σ' άγάπησα !

—Εάν θέλης να μου γιωρήσθης τούς πόνους της φυλακής πρέπει να σέ βλέπω. «Χρυσόν Βέλος», Φυλακή στρατ. ύπόδικων.

—Δύο νέον δεσποικατείες διά πρώτην φοράν ζητούν άντάλλαγήν ο.ρ. με δεσποινίδας. Σκοπός ίερός και άν—δοιος εινε θά τό ιδωμεν. Προτιμώται Άθηνάι. Γράφατε «Γράμμον Μορβάραν» και «Άγιον Άντώνιον» ρ. Γ. Άθήνας.

—Α.Α.Π. Αν εύαρεστήσθε, άπαντήσατε εις τό νέον ψευδώνυμον Δ. Μάλινγερ.—Κούλα, άδερφούλα μου άγαπημένην να τό πιστεύω πώς εινε τόσο σκληρή, τόσο κακιά, γιατί σ' αγαπά πολύ, πολύ ; Ναί ; Για πές μου. Ό φταίχης άδερφός σου.

—Αλτ ! Ανταλλάξω, ό όπό τάρχικα Π.Φ. ίνεκαλύφθη : Όνομάζεται Ν. Ζαφειρίου. Προσοχή.

—«Ιπποτά της Νυκτός, τί γίνεσαι ; σ' έχασα. «Απιστοτο πουλί».

—«Νάρκισσος», άπάντησόν μου έλάβατε ; Γιατί δεν συνεχίζετε ; «Απιστοτο πουλί».

—Καίτη, ήρπτες πάλι δεν έλαβες τό τελευταίον μου γράμμα ;. Σ. Σ.

—Ανταλλάξαι : Θέλετε να πλουτίσετε την συλλογήν σας ; Ανταλλάξαιε μαζί μου. Γράφατε : Δόλαν Καραμυσοπούλου, ρ. Γ. Μυτιλήνην.

—Δίος CON. PLESS. Άλληλογραφοίμε ; Γράψτε στόνόν μου, γραφεία «Σφαιράς» Ι.Κ. —Ανταλλάσω ο.ρ. πανταχόθεν, με άπασάστας. Προτιμώ κάλλους. «ΚΟΡΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ», ρ. Γ. Καλάμας.

της «Σφαιράς», αιτεί άλληλογραφίαν με δίδας 18—22 έτών. Προτιμώται 'Ιτέας, Γαλαξειδίου, Μπουρνόσας και Σμύρνης. Π. Θ. 5/42 Σύντ. Εδς. 9ος λόγος Τ.Τ. 922.

—Αερόμητος πολυβόλητης ανταλλάσσει έπιστολάς με θνίδας 18 έτών και χήρες πεναχτές πανταχόθεν. Σκοπός φίλιας. Δέχομαι άγκαλιαγήν φωτογραφίαν. Γράφατε : «Μαινόμενος Λέων», 12ον Σύντ. 1η Πολύχια 3η Μεραχία. Τ.Τ. 915.

—Νεαρό Έδζωνάκι, εύρισκόμενον πρό άίας εις τό Μέτωπον και λαβόν μέρος εις όλας τάς επιχειρήσεις της Μακεδονίας και Μικρασίας αιτεί άλληλογραφίαν με δίδας κάτω τών 23 έτών. Προτιμώται Σμύρνης, Άλδινίου, Μεγνησίας, Χαλκίδος και Καβάλας. Μετά την γαμομίαν, άντάλλαγήν φωτογραφίον. Γράφατε : Έδζωνάκι ό Κεαλοσφάγος, 1/38 Σύντ. Εδς. 9ον λόγον Τ.Τ. 908.

—Άλληλογραφώ με δίδας, «Πικραμένη Νεότης», Γ. Μοίρα Συζυγαρχίον πέδ. τυροβολικού, 11η Συζύχια Τ.Τ. 905.

—Άσχημος, βλάκας και τεμπέλης, ταγκούνης και κακώκοπος και άγενής σάν ζήον ; ζυμάσατε τα όλα μαζί και φαίστε εν ή είκόνα μου. Εάν ύπόρχεστε σάς Άθήνας λεβενόκαρδες Έλληνοπούλες, άνοίξετε άλληλογραφία μαζί μου. Μόνον όδες έχετε ζοην και άθροος μέσα σας θά γράφατε. Όργώνω την Μ. Άσίαν με τό κανόνι δύο χρόνια τώρα. Έχετε πολλά να μάθετε και περισσώτερον να γελάσετε. Λογίαις Α. Β. 3ον Σύντ. Πεδ. Πυροβολικού. Έρπυλος πυρχία Τ.Τ. 905.

ΣΤΟ ΧΛΩΡΟ ΤΟ ΛΕΦΟ

Είχαμε καθίσει 'στό χλωρό τό λόφο κ' είχε ψιθύρισε 'ετ' άχουί τά φύλλα 'ετ' άχουί κλαδιά με μία άνατριχίλα, τάλαρρό τάγέρι μίρια μουσική. Κι' όταν ή ψυχή μου, ή ίσκαρη ψυχή, κ' όταν ή ψυχή σου, ή φωτεινή, γλωμή, είχαμε μιλήσει μέσ' 'ετη σιωπή κ' όταν είχε άχούσι τ' άντικύ βροννό βιολετι να ίσκιώση 'ετ' άγνό δελινο' και με τό κελιάδμα είχαν χαιρετίσει κόκκινη τη δούα τό δστερα πουλιά, ήταν πιά στιγμή θά γλυκαί σου χείλη όμοια με μία άδρή, τό δικά μου τ' άλλακα άπαλά να μιέξουν και να μου στραγγίξουν δλη τη ζωή.

Θεογίνκη Μύρτες Άμάραντος

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Δ. Εθαγγέλου. Τηλεφώνημα έλήφθη άργά.—Χ. Μαντ. Όλοι οι άναγνώσταί της «Σφαιράς» έχον τά ίδια δικαιώματα.—«Απιστοτο πουλί». Διά την δημοσίευσιν του άλλου άπατούνται 2 δρ.—Χ. Μήλ. Ειμπορετείτε να έχετε και δύο και περισσώτερα ψευδώνυμα. Έκάστη έγκρισις δρ. 1.—Ι. Βαγρ. Τό «Ίδιαίτερον σας κοστίζει 2 δρ.—Επιτηδεύειαν Υποκόφτριαν. Ένεργαφήτε ύπό τού νέν στρατιωτικόν Τέλη Έλκη.—Γ. Παπασπύρου. Στείλατε τό αντίτιμον να σταλούν άπ' εθείσας στή διεθύνούσας.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1921

«ΜΖΜΑΦ», «Άγρυπνος Ένέδρας», «Δόλα Καραμυσοπούλου», Κόρη Έρωτημένη», «Κόρη τών Κυμάτων», «Δακρυσμένο μάτι», «Μαινόμενος Λέων», «Καλώς Ήλθε».

Ο ΤΟΜΟΣ

του Β' έτους της «ΣΦΑΙΡΑΣ», χαρτόδετος με όραϊον έξώφυλλον καλείται εις τά Γραφεία μας άντι δραχμών 20.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ

Ό Ιατρός κ. Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ θεσπίζει τούς δυσμορφίας του προσώπου, άνόμαλα σχήματα όνός, όφθαλμοί, κακίαις όδών, χοιρόδον, τραυματιών εδολογία ή θνησιμάτων, κηλίδας έρμηλιδας, έξανθήματα, την φ περιτρώσων τυχώς και ριζώδών άνευ καταστοφής τού δέματος, λευκάς τυχώς, τρυχίττων, ατυρίασιν, φαλέκροσιν, ταγκούφωσιν, άνόμαλα σχήματα τού σώματος, άπορσίς ή υπερτροφία άμου, άσπρος στήθος, άφρον, παχυσαρκίαν γεννησί ή τοπιση. Αθήνας τό άναστοφίματος και πλειστοκίτης σώματος Θεραπεία λυμάνωσας τού δέματος και συμφορική κάλλους προσώπου, κόρης και σώματος. Έπισημώς 10—12 και 1—6. Όδός Έρμού—Φωκίανος 8.

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μπρούση

Περδῖσω μ' π'λί μ' Ἰν Κουρδιλλιό
Κάθουμι, συλλογίζουμι
κί συλλογῆ μιγάλ',
πῶς εἶν' ἡ θάλασσα ἀρμυρῆ
κί ἀνάλατου τοῦ ψάρ'.

Κάτ' τέτοιου ἀνανουγιέμι κί γῶ οὐ ἔρμου,
πῶς μαθές πίνουντας τοῦ οὔζου νερουμένου

μεθῶς κί δὲ μεθῶς ὄν-
τας τοῦ πίν'ς ἀνερου-
του. Γιατί ἴετο' μαθές
τῶχνι ἰδῶ τούτ' οἱ δια-
ουλουσυμνηροὶ ἀπ' τοῦ
ρουφᾶν τοῦ ρακί σά γα-
λατάκι, οὐκάδες ἀλά-
καιρες δίχους νάν τοῦ
νερών'νι κί δὲ μεθᾶν
ντίπ οὐλότελα, κί' ὄν-
τες πάει ἕνας χ'στιανός
τ' θεοῦ νά πιῆ ἕνα
πουτ'ράκι κί κᾶν' νά

βάλ' νιά νύχα νερό οὐ κάπελλας τ' λῆει πῶς
θά μεθύσ'. Ἰσταμαι κί ξίσταμαι ἀπουρῶν κί
φριξουν ἤλιε, ὅπουσ τοῦ λῆει οὐ Παπασαρα-
φείμ'ς, φόντες διαβάτ' τρεχᾶτα τ' ἀη-βαγ-
γέλιου. Ἄς εἶνι τ'ν ἡγεία τ'ς νάχ'νι οἱ ἀνθρωπ'
κί' ἀν ρουτᾶς κί γιά μένα, καλῶς ὄναινου,
φχαρ'στίομαστι. Ἰγῶ, οὐρῆ π'λακίδα μ', σάν
ἐπαπᾶν οἱ πευλεμ'κῆς ἱπιχειρήεις στοῦ μέ-
τουπου, ἀρχίν'σα θ'κῆς μ' ἱπιχειρήεις, ἱρου-
τικῆς μαθές, ἔτο' γιά νά μὴν πααίν' χαμένους
οὐ καιρός. Ἐνας σ'νάδερφός μ' μοῦειπε πῶς
ὄτ' σά θέλου νά θαραπαῶ ἀπου γ'ναίικς ὀ-
μορφῆς κί ζουμπουρλούδ'κῆς νά πάρου τοῦ
παμπόρου κί νά πάου στοῦ Κουρδιλλιό. Ἄμ'
ἐπουν ἄμ' ἔργου κί γῶ. Βγαίνου στοῦ πα-
ζάρ, κί ρουτάου ἕνα Σμυρνιό: Σά πού θά
πάνου, οὐρῆ καλόπιδο, γιά νά πάρου τοῦ
παμπόρου;

—Πιό βαπόρο, τζάννεμ, τῆς θάλασσας;
—Γιατί ἔχ'τι κί παμπόρια τ'ς στεργιάς ἱ-
σεῖς ἰδῶ;

—Πῶς δὲν ἔχουμε!

—Κύργιε λήσουν! Ἰμεῖς στοῦ χουργιό μας
μαναγᾶ ναῦτες στὰ κῆρρα ἔχ'μι, παμπόρια ὀ-
μους στ' στεργιά δὲ ματάχου αἰκούσ'. Πούν-
του, οὐρέ, αὐτίνου τόν θάγμα, νάν τοῦ ἰδου
κί γῶ;

—Πᾶμε νά σὲ τὸ δείχνο.

Κί πᾶμε, οὐρέ καλιακοῦδα μ' κί τὶ μ' δείχ-
λιές οὐ μπεζεβέγκ'ς; Τοῦ σιδερόδρομου.

—Κουραϊδεῖεις μίτ' ἱμένα, οὐρέ παληου-
ζάγαρου; τ' λῆου κί ἤμα ἔτ'μους νάν τ' φέ-
ρου τοῦ τσαρούχ' στοῦ κηράλ'.

—Ὅχι, τζάννεμ, ἔτσι τὸ λέμε μεῖς τὸ σιδε-
ρόδρομο: βαπόρο τῆς στεργιάς.

—Σά δὲν ἀντρέπεστε! Ἐλα, πέσε μ' τώρα
πού θά πάου νά πάρου τοῦ παμπόρ' γιά νά
πάου σοῦ Κουρδελιό;

—Ἄ, τὸ βαποράκι θέλετε; Τότε θά πᾶτε
στὸ Καί.

—Ποῦ θά πάου, λῆει;

—Στὸ Καί.

—Καί, κί ξηρὸ σ', οὐρέ μπαρτοινέβελε, θά
κρίν'ς καλά, γιά θά σ' ἀλλάξου τὸν Ἀνανία;

Τέλους μὲ τὰ πολλὰ μῶδου κί κατάλαβα
πῶς ὄτ' Καί λῆν τ'ν προουκμαία, γαλέικα
μαθές, γιατί ἰδῶ οὐλους οὐ κόσμου, κί τὰ
κουτ' κανέλια ἀκόμα ξε'ρε γαλέικα, ἔνεκα
οἱ φραγκουλιεβαντίν' μαθές.

Μετὰ πολλῶν κόπων κί μόθου κί παρεξη-
γήσιου νβρίσκουτέλους πάντου τοῦ παμπόρου,
μπαίνου μέσα κί οἱ μ' ἴση ὥρα φτάνου στοῦ
Κουρδελιό. Εἶνι Διφτέρα τ' Πάσχα, λιακάδα,
ἀπουγιωματάκι, χαρὰ Θεοῦ. Βγαίνου δῆου κί
γλιέπου κί τι νά ἰδοῦ; Θάμπουσαν τὰ μάτια
μ' ἀπ' τ'ς ὄμορφιές κί τοῦ κάλλ' τ' γυναι-
κῶνε. Στ'ς πλατῆγιες, στ'ς μπουραῖες, στὰ
καλντερίμα, στὰ παρεθύρια, οὐλοῦθι, Κουρ-
δελιῶτ'σες, ρουδουκόκινες, κριγιατουμένες
χοντρομπυλάτες, νά πέφτ'ς στὰ ψαχᾶ κί νά
μὴ σ'κῶνεσι γιά οὐλα σ'τὰ χρόνια. Κί κάτ'
μάτια, ἔ ρὲ κάτ' μάτια, οὐβλερᾶ σά βιλόνια
κί κουφτερά σά φαλτσέις. Μαῦρα, γαλανά,
κίτρινα, πρῶσ'να, μελιτζανιά, τουρλοῦ τουρ-
λοῦ κί ὄτ' ἀγαπάει ἡ ψ'χούλα σ'. Τὰ γλιέπ'ς
κί οἱ πιάν' δοντόπουρους, ἱμπνέσαι, γένεσαι
ποιητῆς κί γράφ'ς ἀμέσους ποιήματα, ὅπου
σκάρουσα κί γῶ τοῦ κατουτέρου:

Τιγλῆς μου Κουρδελλιώτισσις,
Ξανθῆς κί μαυροματίς,
γλυκειῆς σάν τὰ γλύκοροῖδα
κί ἀφρῆτις σά ντουματίς.

Οὐραῖον δὲν εἶνι; Πιρήμον. Ἄμ' τοῦη-
ξερᾶ ἰγῶ πῶς εἶμι κί ποιητῆς, γιατί ἀπ' τὰ

Τὰ ἔπεισόδια τοῦ Γιακουμῆ

Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Ὅφου τα! ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς κί πάλι
κ' ἡ Μαριῶ ἔχάρηκε κ' εἶπε τοῦ Μιχάλη
νάν τῆς δῶκε φίλημα τρυφερὸ στὰ χεῖλη
κ' ὕστερα ἀπ' τὸ φίλημα σβῶσαν τὸ καντήλι.
Μόνου γῶ δὲν ἔχω πειὸ καμμιά φιλενάδα
κί' ὄσες μ' ἀγαπάγανε κ' εἶχαν τρυφεράδα
ὄλες μου ἔκᾶνανε τόσες ἀπιστιές
μὲ τοὺς τραυματίες.

Εἶχα πρῶτα τὴ Λενιώ, φίνο κομματάκι,
ποῦχε κί μουστάκι...

ἄξαφνα τὴν ἔχασα κί χωρὶς αἰτία
ἔμαθα πῶς ἔφυγε μ' ἕναν τραυματία.

Δεύτερ' ἦταν ἡ Μανιώ, τρυφερὸ κορίτσι,
πού ἡμερωνότανε μέσα στοῦ Πετρίτση,
ἀλλὰ μέσα στὰ συχνά τέτοια ξημερώματα,
μ' ἕναν τραυματία μοῦκᾶνε καμῶματα!

Ἐστερα ἦρε ἡ Φωφῶ, θηλυκὸ ἀπὸ σπῆτι,
πούβγαζε πολὺ συχνά τὸν καντῶ ἀπ' τὴ μύτη,
μὰ εἶχε τέτοια τσακινιά κί διπλωματία
πού μου τὴν ἐσχάρωσε μ' ἕναν τραυματία

Ὅφου! ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ βρήκα μιὰ Κατίνα
πούταν μεγαλόπρηπ ὅαν νά ἦταν Τσαρίνα,
μὰ στὴν πρώτη ἐπίσκεψι—ἄχ! τί ἄμαρτία!—
βρήκα στὸ κρεβάτι τῆς ἕναν τραυματία.

Μόνους, μόνους κ' ἔρημος τριγυρνῶ τώρα
κί' ὄλες τρέχου διαρκῶς στὰ νοσοκομεῖα
κί προσφέρου μπακλαβᾶ ἀπὸ ἕνα κομματί,
καραμέλλες γεμιστές, οὔζο κί... κρεβάτι.

Ὅφουτα, μαννοῦλα μου, ἔνεκα ἡ Πατρίδα
κάθε κορασιόδα

τρέχει μ' αὐτοκίνητο
κί' ὅπου τραυματίου

τοῦ μοιράζει πράγματα
μὰ κί ἄμαρτίας.

Σήμερα δὲν σ' ἀγαποῦν,
δὲ σ' λογαριάζουν,

σήμερα τὰ θηλυκὰ
κάτ' ἄλλου κυτάζου

κί' οὔτε διόλου συμπονοῦν
τῆς δικῆς σου λύπης,

ἀν δὲν ἔχης στὸ κορμί
μια—δύο τρύπες!

Ὅφου! παναγίτια μου,
δὲ μπορῶ νά ζῆσω,
ἀν δὲ μ' ἀγαπήσουνε
κί' ἀν δὲν ἀγαπήσω

κί γι' αὐτὸ παρακαλῶ
οὐ βοήθησέ με
κί γυναικᾶ κᾶνε με

ἡ τραυμάτισέ με!

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὸ Χριστὸς Ἀνέστη

Σὲ μιὰ Ἀθίδα τρανοπαράν,
εὐγενικῶν τούτέστι,
εὐχῆθηκ' ἕνας ὑπουργός
κ' εἶπε «Χριστὸς Ἀνέστη»
κ' ἐκείνη, χωρὶς διαταγμὸ
κί χωρὶς πολλὰς κρίσεις,
ἀπήνησε στὸν ὑπουργό:
—Εὐχαριστῶ, ἐπίσης.

Οἱ κομμουνιστᾶι

Οἱ κόκκινοι νεόπλουτοι
ἔχασαν τὰ πασχάλια τους
καί, ὅαν νά ἦτανε αὐγά,
τσουγκρῆσαν τὰ κεφάλια τους!

Τὰ νέα ὑπουργεῖα

Ἐνα καράβι ἔρχεται κί φέρνει στῆς Ἀθῆνες
ἔξηνταπέντε ὑπουργοὺς μαζῆ κί ὑπουργῖνες.

Τὰ θέατρα

Ἄνοιξαν τὰ θέατρα κί ἀπὸ τὴν εὐθυμία
γεμισσανε ἡ κλινικῆς κί τὰ νοσοκομεῖα.

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

μ'κρά μ' τὰ χρόνια μαθές διάβαζα τον Ἰρου-
τιμένου Σιβνταλῆ κί κάπους μῶρχουσαν, σά
νά μ' ἐπιανε τοῦ γλυκὸ μ'. Ἄς ὄψεται μο-
ναχά, ἢ μὴ ἀλάκουα, ἢ νύχτα κί' ἔτο' δὲ
μῶρρεσα νά διπλαροῦσου καμμῖνια ἔνεκα τοῦ
σκότου. Ἄς ἴνι, ἱμπυφλάσσομαι ταχ' ἰάμπου-
νῶρα νά στήσου παγανιά μανῆς π' κάθετι βι-
ζαβὶ κί' ἀπεναντίας στοῦ ξενουδουχέου μ'.
Θεουκόμματος μὲ τὰ οὐλα τ'ς κί' ὄντες τ'
φέρου βόλτα, φέρε μ' κί γλύστροση-μάειδι μ'
τὰ τσ'γκέλια δὲ θά μ' ἀπουτραβῖν ἀπανου-
θιό τ'ς. Ταῦτα κί μένου γειά σ' κί' ἀντίου μ'

Μήτρος Κουρ'νόγαλος

Τοῦ Βλάμη τὰ καμῶματα

ΣΤΟ ΦΡΕΣΚΟ

Ἄστα, μωρ' ἀ-
δερφάρα, ἀναγού-
λες εἶχαμε πάλε
ἀνήμερα τὴ Λαμ-
πρῆ. Χρονιάρα μέ-
ρα στὸ τμήμα τὴν
πέρασα, ἔνεκα ἔ-
ναν περιβολισμό,
γκέγχε; Τὴ στιγ-
μῆς πού ὁ κόσμος
οὐλος πολεμαῖικῆ
ξηγιέται ἀλατοπί-
περος μὲ ντουφέ-
κῆ κί κανόνια,
ἔδῳ ἔρχεται ὁ κυρ-
διαφυντῆς κί σου
λέει ἀπαγορέβου-
ται οἱ περιβολι-
σμοὶ τοῦ Πάσχα.
Γιατί, ρὲ κύριος;
Ἄπαξ κί τοὺς ῥι-
γνοῦμε στὸν ἀγέ-
ρα, τί σὲ διαφέρει
σένα; Τὴ μανέστρα
σοῦ χαλάνε γιά φοβῖσαι μήμπως κί σκοτῶ-
σοῦμε κανένα τοιροπούλι; Ἐγῶ, ρὲ Μανιώ ἀ-
μόλυντη κί πολεμοχαρῆς, ἄμα δὲν τὸ σκοῦξω
λιγάκι μὲ τὴ διμούτσουνη δὲν καταλαβαίνω
πῶς εἶνε Πασκαλιά. Τῶχνι τὸ χούι μου, γλέ-
πεις, κί τὸ ἐνθιμό μου μὲ δαῦτη νά ξεφράξω
τὰ ντέρτια μου. Ἐτσι κί τὴν προάλλη, πού
βρισκόμουνα μὲ δυὸ-τρεις παληοφίλους κί
ἕνα σαμποῦρι στὴ βιτώρια κί βάρ', ἀμαξᾶ
γιά τοῦ Φίξ, ἔβγαλα κί γῶ σά χριστιανὸς
ὀρθόδοξος τὴν κουμπούρα κί τὴν ἀδειασα
κί τῆς ἔξη. Ἡ ἔξη εἶνε δευτέρᾶ φύσι κί' ἡ
ἔξαρα κερδίξει στὰ ζάρια, σοῦ λέει ὁ ἄλλος.
Ὅσο πού νάν τὴ ξαναγεμισῶ, ἔρχονται δυὸ
χωροφυλάκοι κί με τσιμπῖνε περὶ γιά τὸ
φρέσκο, οἱ τρικέρηδες. Ἐκᾶνα μέσα Λαμπρῆ
κί τὴ συνέχεια τὴν ἔξερεις: τὴν ἄλλη μέρα
στὸ φταῖσμα, σκάσε δέκα δραμῆς γιά τὰ ἔξοδα
κί τέλη, κί ἄμα θέλεις ξαναρῖξε. Ὑστερῆς
σοῦ λέει ἐλευτερία κί πατζάρια σοχρδαλιά.
Νάν τοὺς βράσω τὴν ἐλευτερία, ὄντες δὲ
μπορῶ ἐγῶ νά ξηγιέμαι μπράουνηκ—νομίζω;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Οὐαὶ ἡμῖν
μιαροὶ Ἀθηναῖοι,
γραμματεῖς
ὑπογραμματεῖς
κί Φαρισαῖοι
τὸ ὅποιον
ἔμβλεοι ἄμαρτιῶν.
Καί γάρ
ὑπαγαίνοντες
ἐν τοῖς ναοῖς
πρὸς διάπραξιν
προσευχῆς,
οὐκ καθέζεσθε
ὄλθοι,
ἴνα ἰκνούσητε
τὸ Σοφία ὀλθῆ,
ἀλλὰ παραλεμβάνετε

μετὰ σεαπτῶν ἀνά μίαν καρέγλαν
πρὸς χουζούριον κί ἐξάπλωσιον τῆς ἀρις
κί ποιεῖται ἐρωτοτροπίας μετὰ μέγλαν
πρὸς ἀπαξάπαν παρακειμένην δεσποινίς.
Οὐκ μὴν ἀλλὰ κί πᾶν τέρας ἀποφῶλιον
τοῦ ὀποίου φρεσὶ ἐκ ψιλοκοκοῦ τόποροφῶλιον
ἀμαρθάνει τρισεπιγράπτως κί σμερδαλέως
καθῶτι ἐνωκιάζει ἐν στασίδιον μηνιαῖος,
ὄσασει ἦτο δωμάτιον ἕπνον
κί κοιμεῖτε ἐπ' ἀπτοῦπρὸ καιμετάτουδέιπνον,
τὸ ὀποῖον
κεκολασμένο! ἐπὶ τὸ σφέτερον κρανίον
τόπυρθὰ πέση τῶν Σοδομίον κί Γομαρίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΗΛΙΟΣ

Πέρα, σιμά σ' αὐλάκι τὸ βαθὺ
καθόμαστε. Θυμῶσαι—ἄχ, τί χρόνια!
Ἐπαίξε ὁ ἥλιος, ξέγνοιαστο παιδί
μὲ τὰ νερά κί μεῖς σάν δυὸ τρυγόνια.
Καί μοῦλλες μικρὸ κί οὐ παιδί
«τὸν ἥλιο ἀν ὄηξ, τὰ μάτια σου δολώνουν»,
ἐγῶ μ'ως πού σὲ κῦτάξα, μικρῆ,
δὲν τᾶνοιωσα καθόλου νά θαμπλώουν.
Ἄ ρ τ α Νίκος Παγουλάτος